

Весела Василева

Болката понякога ми казва...

Болката понякога ми казва
колко много те обичам.
Болката, която тъй банално
на пробождане от нож прилича,
болката, която разтуптява
в цялото тело кръвта;
някога от всичкото остава
само някак си това,
че обичам още много.

Днес съм вече може би по-друга,
мисля си: защо съм променена?...
Ето, че сега притихна
тръпката на мъка, а не мога
да усетя топлината – грубо,
много грубо вече наранена.

1943, 8 януари

КРАЙ

© 1943 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Динев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7534>]